

Behandling og til den udførlige Motivering, som ledsager Lovforslaget.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Forfatterret og Kunstnerret af 29. Marts 1904.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3579 ff.)

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Moltesen: Det foreliggende Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Forfatterret og Kunstnerret af 29. Marts 1904 er, som bekendt, nødvendiggjort ved, at Bernerkonventionen, som vi tiltraadte i 1903, blev revideret i Berlin i 1908. Hvis vi ikke vedtage dette Lovforslag, ere vi vel ikke dermed udtraadte af Bernerkonventionen, men staa i alt Fald mellem de Lande, der ere under Konventionen med anden Klasses Stempel. Det fik vel være, hvis der ellers var Ret og Billighed i at fastholde det bestaaende, men det er der utvivlsomt ikke. Selv om vi, som fra en Side i Fjor udtalt, vilde forhøje Forfatterunderstøttelserne, selv om vi vilde bespise baade Forfatterne og deres Koner og Børn paa Statens Bekostning, vilde det alligevel være uretfærdigt ikke at yde dem den Beskyttelse, andre Kulturlande give dem.

Det foreliggende Lovforslag blev i Fjor vedtaget i Landstinget, blev behandlet en Gang her i Tinget, gik i Udvalg, og dette sluttede sin Virksomhed med at afgive en Beretning den 16. April i Fjor, idet man i Udvalget mente, det ikke var nødvendigt at blive færdig netop da. Skønt den tyske Regering havde ønsket, at disse Aftaler i Berlin kunde ratificeres inden den 9. Juni i Fjor, erklærede Udvalget, at da de fleste andre Lande ikke vare naaede saa vidt, at det var muligt for dem at faa Konventionen ratificeret til den Tid, vilde det være heldigt at overveje Sagen endnu nøjere under en videre Behandling. Det viste sig ved de Indberetninger, der tilflød Udvalget, at kun Svejts og Tyskland vare blevne færdige, det franske Senat beslut-

tede at tiltræde pure et simple, og Deputeretkammeret havde endnu ikke behandlet Spørgsmaalet, da Udvalget sluttede sin Virksomhed. I Norge var Forslaget ikke vedtaget, men Lovforslaget der gik for Resten betydelig videre end det her foreliggende. Norge har i det hele været forud for os i denne Sag. Vi ere komne bag efter og have søgt at troppe op i dets Fodspor i Modsætning til tidligere, hvor vi gik i Spidsen sammen med England ved Lovgivning paa dette Omraade. Ældre Medlemmer af Rigsdagen ville vide, hvilke Grunde der var for os til ikke at gaa med i den Udvikling, før vi for Skams Skyld maatte gaa med i 1903. Det har været noget af en Strid mellem Forfattere, Kunstnere og Forlæggere paa den ene Side og Redaktører paa den anden. Ogsaa i Fjor kom der fra Provinsredaktører af de forskellige Farver en Henstilling til Tinget om ikke at vedtage Lovforslaget i den foreliggende Form. Men det er utvivlsomt noget, vi ikke kunne tage Hensyn til. Vor udmærkede Provinspresse vil endda sikkert kunne klare sig lige saa godt som hidtil. Det vil maaske nok komme til at gaa ud over den i Øjeblikket, men skulde vi tage Hensyn til disse forbigaaende Tilstande, kom vi ikke ud af Steedet med vort Arbejde her i Tinget.

Det foreliggende Lovforslag er i det væsentlige det samme, som blev vedtaget i Landstinget og behandlet her i Folketinget i Fjor, der er kun enkelte mindre væsentlige men vistnok nødvendige Ændringer. Det, som sker ved Lovforslaget, er, at vi følge med i den Udvikling, vi ere komne ind i ved at tiltræde Bernerkonventionen. Vi gik dermed paa dette Omraade ind i den internationale Retsudvikling, og den maa vi holde Trop med. Forfatterne og Kunstnerne maa værnes mod de nye Opfindelser, der ere komne: Kinematografer, Fonografer, Grammofoner, Biografteatre. Det er noget nyt, over for hvilket Forfatterne og Kunstnerne kunne kræve sig beskyttede. Naar vi overhovedet ere gaaede til denne Beskyttelse, maa vi gaa videre paa den Vej, vi ere slaaede ind paa. Endvidere kunne de kræve Beskyttelse for den saakaldte stumme Kunst, som her er tagen op under Forfatternes Virksomhed i Stedet for under Kunstnernes, og fremdeles for Komponisterne. Disse ville efter Forslaget faa samme Vilkaar med Hensyn til deres Arbejder som Forfatterne, og der er kun den Undtagelse, at en ikke dramatisk Opførelse og musikalske Kompositioner skulle være fri, naar det gælder Koncerter, hvor